

Popis druhů

Vlk (*Canis lupus*) je největším zástupcem psovitých šelem. Je charakteristický štíhlým tělem o rovném hřbetu, dlouhými a těsně přiléhajícími k sobě končetinami, úzkým hrudníkem a huňatým ocasem. Vlk má na hřbetní straně ocasu, zhruba 10 cm od jeho kořene, tak zvanou nadocasní žlázu (zarostlou chomáčem černých chlupů), která je vytvořena mazovými a potními žlázami. Přesná funkce nadocasní žlázy není jednoznačně určena. Pravděpodobně je využívána během říje jako čichová signalizace a využívána ke komunikaci mezi jedinci opačného pohlaví anebo plní teritoriální funkce.

Hlava vlka je velká se širokým čelem, tlama je mohutná a na konci zploštěná, uši jsou odstálé. Přední končetiny vlka jsou pětiprsté a zadní čtyřprsté.

Podle různých výzkumů dospělí samci jsou větší než samice přibližně 10-25%. Průměrná délka těla samců (bez ocasu) činí zhruba 120 cm, samic zhruba 110 cm. Výška v kohoutku 70-90 cm (samci) a 60-80 cm (samice). Hmotnost těla samců se pohybuje mezi 35 a 65 kg (v průměru 45 kg) a samic mezi 30 a 50 kg (v průměru 35 kg).

Zbarvení vlka v evropských podmínkách se mění od světlého až po tmavošedé, především v odstínech šedě-běžovém a šedě-rezavém. Rezavá je nejčastěji srst na vnější straně končetin, zadní části hlavy, na uších a také na horní části tlamy dospělého jedince. Zbarvení srsti se mění také během života vlka. Mladí jedinci jsou obvykle tmavší, štěňata těsně po narození jsou skoro černá (s výjimkou zadní části hlavy). Srst plní funkci tepelné izolace.

Vlci mají dokonalý čich a sluch, nicméně jejich zrak je mnohem horší. Vytí je využíváno především ke komunikaci s rodinnou skupinou, je to také způsob na poznamenání své přítomnosti a vyplašení

jedinců z jiných rodinných skupin.

Vlci jako masožravci mají 42 zubů, které slouží k řezání a drcení.